

**BỘ III – Đại đạo hái hoa****Hồi 2****Nụ cười của Hoắc Chử Tuyên****1.**

**T**hiết Thủ đột nhiên sững lại, trong lòng không khỏi trầm thổ dài: “Có chuyện gì nữa?”.

Hoắc Ngọc Thi nói: “Nếu người qua đây rồi đột nhiên xuất thủ tấn công ta thì sao?”.

Thiết Thủ thoáng ngẩn người, sau đó cười lạnh nói: “Đại đạo hái hoa đúng là đại đạo hái hoa, không có chút can đảm nào cả! Thế mà lúc này còn xưng là quân tử với đại trượng phu nổi gì!”.

Hoắc Ngọc Thi cũng không lấy đó làm tức giận: “Tốt nhất là người đừng qua đây, ta sẽ ném qua đó cho người”.

Thiết Thủ lắc đầu: “Nếu là ngân lượng thì còn làm vậy được, nhưng ngân phiếu rất nhẹ, người không thể ném tới được”.

Hoắc Ngọc Thi cười hì hì: “Ta có một cách”.

Chỉ thấy y rút đầu vào trong, sột soạt một lúc, thời gian đưa đầy nửa khắc nhưng Thiết Thủ đã có bảy tám lần muốn bất chấp tất cả để xông vào cứu người, có điều cuối cùng chàng cũng không làm như vậy.

Đó là bởi vì nếu như chàng xông vào trong đó khi mà sinh tử của Tiểu Chân vẫn còn đang nằm trong tay đối phương, đối với Tiểu Chân là một chuyện trăm hại mà không có lợi.

Thiết Thủ cố nhẫn nhịn, nhưng vì sự nôn nóng trong lòng chàng cơ hồ đã lên tới đỉnh điểm, thế nên chàng phải nắm chặt quyền đầu, không ngừng đánh nhẹ vào đùi mình, thì mới kềm chế nổi.

Tình huống càng nguy cấp, thì càng cần phải bình tĩnh, nếu không sẽ càng hỏng bét.

Không lâu sau thì Hoắc Ngọc Thi lại cười hì hì thò đầu ra, vung tay lên nói: “Bắt lấy!”.

Một vật trắng trắng bay vù về phía vai trái của Thiết Thủ.

Thiết Thủ cũng không né tránh, đưa tay lên đón lấy vật kia. Đó là một miếng phi hoàng thạch, bên ngoài dùng mấy tờ ngân phiếu gói lại. Thiết Thủ lật từng tờ, từng tờ ra xem xét thật kỹ một lúc lâu.

Ngân phiếu làm bằng giấy mỏng không chịu lực, đương nhiên không thể ném xa, Hoắc Ngọc Thi là đại đạo hái hoa. Đạo hoa tặc như y đa phần đều giỏi dùng độc dược, ám khí và khinh công, nhưng nội lực, định lực và quyền cước thì đều không cao. Đây cũng là cá tính của bọn chúng, giỏi ám toán nhưng lại không chịu khổ luyện võ công. Dù Hoắc Ngọc Thi công lực kém cỏi, nhưng gói mấy tấm ngân phiếu vào phi hoàng thạch ném ra, tự nhiên là có thể ném tới chỗ Thiết Thủ rồi.

Hoắc Ngọc Thi cười hì hì nói: “Thế nào? Tổng cộng một trăm sáu mấy lượng đó... tiện nghi cho các người rồi!”.

Thiết Thủ chợt ngẩng đầu lên, tức giận quát: “Con bà nó, người lừa lão tử hả?”.

Hoắc Ngọc Thi ngớ người: “Cái gì?”.

Thiết Thủ đưa sáu tờ ngân phiếu trong tay lên quát: “Tên tiểu tử lão toét, với đạo hành của người mà muốn gạt lão tử đây thì còn kém xa lắm! Năm tờ là thật, có một tờ cả chữ cũng không rõ, ấn phù lại mờ mờ không đúng!”.

Hoắc Ngọc Thi ngẩn ra: “Làm sao thế được? Không thể được, không thể được...”.

Thiết Thủ hừ lạnh một tiếng: “Lại đúng là tờ ngân phiếu tám chục lượng nữa... người không tin, thì lấy lại mà xem!”.

Hoắc Ngọc Thi đỡ người nói: “Được!”.

Thiết Thủ hít sâu vào một hơi, lấy tờ ngân phiếu ngó vào miếng phi hoàng thạch, ném trở về phía Hoắc Ngọc Thi.

Tốc độ bay đi của miếng phi hoàng thạch không phải quá nhanh, vì vậy Hoắc Ngọc Thi còn kịp vừa đưa tay bắt lấy, vừa nói: “Không thể nào! Ngân phiếu của Hoắc đại thiếu gia làm sao giả được...”. Sau đó dường như y còn muốn nói gì nữa, nhưng đã không thể nói được tiếp.

Bởi vì y đã bắt lấy miếng phi hoàng thạch bên ngoài gói bằng tờ ngân phiếu.

Miếng phi hoàng thạch mà Thiết Thủ ném tới.

## 2.

Miếng phi hoàng thạch đó, không hề mang theo tiếng kinh phong, thậm chí cả tiếng rít gió cũng không có, hơn nữa lại bay đến rất từ từ, chậm rãi.

Nhưng khi Hoắc Ngọc Thi bắt lấy, y có cảm giác cơ hồ như cả một trăm người đang cầm một cây côn lớn đập mạnh vào lòng bàn tay mình vậy. Chỉ nghe y kêu lên thảm thiết, rồi ngã bổ người ra phía sau.

Đúng trong sát na đó, cánh tay đặt trên vai Tiểu Chân của y cũng bóp mạnh vào.

Nhưng biết cố diễn ra quá nhanh, Hoắc Ngọc Thi lại hoàn toàn không có chuẩn bị, nên thân hình đã bị một sức mạnh vô hình khổng lồ hất văng ra, năm ngón tay chỉ kịp kéo theo một mảng y phục của Tiểu Chân, phát ra một tiếng “soạt” dài.

Lúc Hoắc Ngọc Thi chạm đất, y liền lập tức nghe thấy tiếng xương cốt của cánh tay bắt miếng phi hoàng thạch gãy kêu răng rắc.

Y vừa hét lên đau đớn, lăn lộn mấy vòng.

Dù sao thì họ Hoắc này cũng là một kẻ tuyệt đỉnh thông minh, tuy y chưa hiểu là đã xảy ra chuyện gì, nhưng y biết rõ mình cần phải lập tức bắt lấy Tiểu Chân làm con tin.

Y lăn người về phía Tiểu Chân.

Y lăn rất nhanh, phải nói là cực nhanh, nếu không phải người kia sớm đã lao tới cầu thang, tung người nhảy lên chặn giữa y và Tiểu Chân, e là bất cứ người nào cũng không kịp ngăn y cầm giữ Tiểu Chân lần nữa.

Có điều người kia đã chặn ngay trước mặt Tiểu Chân.

Hoắc Ngọc Thi rít lên một tiếng căm hận, tung người nhảy vút lên, định phá mái ngói thoát ra ngoài.

“Đỉnh!”.

Lúc đầu y sắp phá vỡ mái ngói ra ngoài, thì một mũi kiếm đã chỉ vào sát mi tâm.

Hoắc Ngọc Thi thậm chí có thể cảm nhận được hàn khí toát ra từ đầu mũi kiếm.

Lòng y trầm xuống, cả người cũng trầm xuống.

Chỉ là người rơi xuống, kiếm cũng đi theo, lúc bàn chân Hoắc Ngọc Thi chạm sàn lầu, thì đầu mũi kiếm lại chỉ vào mi tâm huyệt của y.

Hoắc Ngọc Thi có cảm giác như tất cả những lỗ chân lông ở vùng mi tâm của mình bị hàn ý từ lưỡi kiếm xâm nhập, lạnh buốt đến tận óc.

Nhưng y vẫn không chịu thúc thủ, miệng kêu lên một tiếng quái dị, người lập tức bật ngược ra phía sau.

Kinh công của họ Hoắc này có thể nói thuộc hàng cao thủ trong võ lâm, mũi chân chỉ chạm phớt trên sàn nhà, gót chân còn chưa hạ xuống đã lùi được bảy tám thước. Chỉ là y lùi đã nhanh, nhưng kiếm quang lại còn nhanh hơn gấp bội.

Lùi liền một mạch bảy thước, Hoắc Ngọc Thi đang định đổi hơi chân khi khác, thì đã thấy đầu kiếm chỉ vào sát mi tâm của mình lần nữa.

Giờ thì Hoắc Ngọc Thi thật sự không dám động đậy, y đứng đờ người, trong lòng vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên. Quả thật y chưa từng nghĩ đến mình sẽ rơi vào tình cảnh này, có điều võ công của đối phương còn nằm ngoài sức tưởng tượng của y hơn nữa.

Kiếm ảnh nhanh khủng khiếp!

Nội lực đáng sợ ẩn chứa bên trong miếng phi hoàng thạch!

Rốt cuộc hai người này là ai?

### 3.

“Ta là Lãnh Huyết!”.

Người trẻ tuổi cầm kiếm chỉ vào mi tâm của y lạnh lùng nói: “Người vừa nói điều kiện với người, là nhị sư huynh Thiết Thủ của ta. Người đã bị bắt!”.

Hoắc Ngọc Thi như một quả bóng da bị xì hơi, há miệng thở dài chán nản. Thiết Thủ và Lãnh Huyết, không ngờ lại là hai sát tinh này!

Không ngờ y lại đụng đến hai đại danh bộ mà những kẻ trong hắc đạo không ai là không muốn tránh cho thật xa.

Thiết Thủ lúc này đã giải huyết đạo cho Tiểu Chân.

Chàng đã dùng nội lực hùng hậu truyền vào phi hoàng thạch, chấn ngã Hoắc Ngọc Thi. Còn Lãnh Huyết thì nhân lúc Hoắc Ngọc Thi đang nói chuyện với Thiết Thủ, đã lên lên trên nóc lều, chỉ có điều Hoắc Ngọc Thi luôn đứng sát bên cạnh Tiểu Chân, khiến chàng không có cơ hội xuất thủ mà thôi.

Thiết Thủ rất yên tâm.

Bởi vì khoái kiếm của Lãnh Huyết xưa nay chưa từng làm bằng hữu phải thất vọng.

Thiết Thủ thấy gương mặt thanh tú của Tiểu Chân lò xoà mấy lọn tóc rủ xuống, đầu tóc có hơi rũ rượi, sắc mặt trắng xanh, từ từ đứng dậy, mà không khỏi nộ khí xung thiên, hận không thể tóm lấy Hoắc Ngọc Thi mà đánh cho gã mấy chục quyền.

Thiết Thủ làm bổ khoái đã mười mấy năm, đối phó vô số hạng đại gian đại ác, thế nhưng chàng chưa bao giờ có ý sử dụng tư hình như hôm nay.

Thiết Thủ cố nén nộ khí trong lòng, dịu dàng nói với Tiểu Chân: “Cô nương không bị kinh hãi chứ?”.

Tiểu Chân vội vàng liếc nhìn chàng, trong sát na ngấn ngủi đỏ, Thiết Thủ đã thấy nước mắt ngấn ngấn trong khóe mắt nàng.

Thiết Thủ cảm thấy lòng mình thất lại, cơ hồ như đang có một sợi dây thừng, không ngừng, không ngừng thít chặt lấy trái tim chàng.

Tiểu Chân chỉ liếc nhìn chàng một cái, rồi nhìn sang phía Hoắc Ngọc Thi, thốn thức nói: “Tên tặc tử... tên tặc tử này...”. Vừa nói nàng vừa nhích lại gần, có vẻ như muốn đến trước mặt Hoắc Ngọc Thi để mắng chửi.

Nhưng như vậy vô cùng nguy hiểm.

Thiết Thủ vốn có thể ngăn cản nàng lại, nhưng khi bàn tay chàng gần chạm bờ vai Tiểu Chân, trong lòng chàng chợt nghĩ rằng như vậy là rất không hay, rồi chàng lại nghĩ tới lần đầu tiên khi chàng và Tiểu Chân gặp nhau, lúc ấy nàng bị Tập Tiểu Phong ép phải lỏa thể nhảy xuống sông, chàng đã thấy hết thân hình của nàng...

Nghĩ tới đây, bàn tay đưa ra gần tới nơi của chàng lại rút lại.

Lãnh Huyết sợ Tiểu Chân lại gần, Hoắc Ngọc Thi sẽ thừa cơ lợi dụng, đồng thời cũng nghĩ rằng Thiết Thủ sẽ không ngăn Tiểu Chân lại, thế nên chàng đã kịp thời đưa kiếm cản lại.

Chàng làm vậy, lập tức ngăn được Tiểu Chân, nhưng Thiết Thủ thoáng nhìn thấy Tiểu Chân bị thân kiếm cản lại, trong lòng chợt cảm thấy xung động, thầm nhủ: “Không thể để bình khí làm Tiểu Chân sợ”. nên chàng lập tức vung tay ra, nắm chặt thân kiếm.

Thiết Thủ có thể nói là nhân vật đã từng trải qua tất cả những sóng to gió lớn trên giang hồ, vốn không thể có cảm giác này, thế nhưng trong sát na đó, chàng đã không kềm chế nổi, sợ rằng Tiểu Chân không hiểu võ công sẽ bị kiếm làm tổn thương, vì thế chàng mới lao lên trước nắm lấy thân kiếm.

Chàng được xưng là “Thiết Thủ”, nắm chặt một thanh kiếm, dù là khoái kiếm của Lãnh Huyết, tự nhiên cũng không thành vấn đề.

Như vậy, cả ba người Thiết Thủ, Tiểu Chân, Lãnh Huyết đều bị khóa chặt vào một sợi dây vô hình.

Hoắc Ngọc Thi là người cực kỳ cơ trí, thấy vậy, liền lập tức tung người nhảy lên, tả thủ ném ra năm đạo tinh quang, hữu thủ rút ra một cây trủy thủ, đâm về phía Lãnh Huyết, mở một con đường thoát thân.

Lãnh Huyết dùng tay còn lại bắt được năm đạo ám khí, nhưng đã không kịp cản Hoắc Ngọc Thi lại.

Hoắc Ngọc Thi vừa nhảy lên, chợt thấy trước mắt mình hiện ra một luồng sáng rực rỡ, hóa thành vô số đóa hoa nhiều màu sắc.

Mặc dù kinh hãi, nhưng y cũng không phải tầm thường, vội vàng vung đao lên ngăn lại.

“Đang!”.

Lưỡi trủy thủ lập tức gãy ra làm đôi.

Luồng ánh sáng rực rỡ ấy lại hóa thành một thanh đao lấp lánh sắc màu, chính là Toái Mộng Đao, bảo vật trấn trạch của Tập Gia Trang.

Người cầm đao đương nhiên chính là trang chủ đương nhiệm Tập Thu Nhai.

## 4.

Tập Thu Nhai có thể nói là đã nộ hỏa xung thiên, một đao không trúng, lại chém ra một đao nữa.

Hoắc Ngọc Thi lăn trên mặt đất, lăn liên một mạch mười thước mới tránh khỏi một đao này của họ Tập.

Tập Thu Nhai có thể nói là đã hận Hoắc Ngọc Thi đến thấu xương thấu cốt, lại chém thêm một đao nữa, Hoắc Ngọc Thi kêu lên be be như heo bị chọc tiết, sườn trái đã trúng phải một đao.

Tập Thu Nhai vung mạnh đao lên chửi mắng: “Tên dân tộc kia, người có chết trăm lần cũng không đền hết tội! Ta phải băm vằm người thành chín mươi chín mảnh...”.

Vừa nói, đao lại tiếp tục chém xuống.

Toái Mộng Dao của Tập Thu Nhai sắc bén vô song, Lãnh Huyết cũng không dám lấy kiếm để đỡ lấy, Thiết Thủ thấy vậy bèn lướt tới, giữ chặt cổ tay Tập Thu Nhai, miệng quát lớn: “Nhị công tử, hạng dân tộc này tội không đáng chết, phải đem về nha môn để tri phủ đại nhân phát lạc”.

Tập Thu Nhai phần nộ nói: “Hạng người này đã hại không biết bao nhiêu con gái nhà lành, đã giết oan biết bao nhiêu người? Phải đem hắn đi cho ngũ lôi oanh đình, vạn tiễn xuyên tâm, rồi đem xác cho chó ăn, khiến hắn mãi mãi không thể phục sinh được mới đúng!”.

Tập Thu Nhai vốn là người ôn nhu nho nhã, không ngờ lại mắng ra những lời ác độc như vậy, có thể thấy được y đã căm hận đối phương thế nào.

Tập Thu Nhai từ từ thu đao lại, vẫn không cam tâm, gằn giọng mắng tiếp: “Huynh bắt tên tiểu tử giáo hoạt này vào trong lao, không đầy mấy ngày là tự nhiên hắn sẽ lại ra ngoài tác quái! Hừ!”.

Lãnh Huyết, Thiết Thủ nghe y nói vậy, bất giác đều cảm thấy ngạc nhiên.

Tập Thu Nhai lại gần Tiểu Chân, song thủ đặt lên vai nàng. Lúc này ngữ khí của y mới ôn hòa trở lại: “Tiểu Chân, nàng chịu khổ rồi. Tên tiểu tử đó có ức hiếp gì nàng không, có làm...”.

Tiểu Chân chỉ biết lắc đầu, không lên tiếng trả lời.

Lãnh Huyết thấy vậy, vội vàng nói với Thiết Thủ: “Chúng ta giải tên dân tộc này về nha phủ”.

Thiết Thủ ậm ừ: “Ừm!”.

Chợt nghe một người nói: “Không cần nữa!”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết nhìn qua, chỉ thấy một trung niên văn sĩ mặt trắng không râu đang tươi cười bước tới. Người này không phải ai khác, chính là Hoắc Chử Tuyên bên cạnh tri châu đại nhân Ngô Thiết Dực.

Thiết Thủ ngăn người: “Thì ra là Hoắc tiên sinh giá đáo”.

Hoắc Chử Tuyên nói: “Ta sẽ dùng danh nghĩa của đô bộ đầu Thiên Hùng Phủ giải hắn về quy án”.

Thiết Thủ thoáng ngạc nhiên: “Ủa?”.

Hoắc Chử Tuyên mỉm cười: “Bởi vì tên dân tộc này đã gây ra không biết bao nhiêu vụ án ở vùng phụ cận, quan phủ đã truy nã hắn từ rất lâu rồi. Lần này toàn bộ đều nhờ Thiết huynh và Tập trang chủ mới bắt được tên tiểu tử này về kết án”.

Thiết Thủ trầm ngâm giây lát rồi nói: “Nếu đã là vậy, thì giao cho Hoắc tiên sinh huynh cũng được... có điều không biết tại sao Hoắc tiên sinh biết được tên dân tộc này ở đây vậy?”.

Hoắc Chủ Tuyền đáp: “Tập Hoạch tiên sinh đến tìm Tà đại nhân mới biết hai vị đã tới Đại Bá Công Mộ Trường nghiên cứu án tình, sau đó mới chạy đến báo cho hai vị”.

Thiết Thủ lại hỏi: “Vì vậy Tà đại nhân cũng báo cho tiên sinh?”.

Hoắc Chủ Tuyền nói: “Thiết nhị gia muốn hỏi tại sao chỉ vì một tên đại đạo hái hoa nhỏ nhoi mà Tà đại nhân không phải thủ hạ tới trước, mà phải chuyên bề xé ra to, thông báo cho ta đúng không?”.

Thiết Thủ nói: “Đích thực là tại hạ không hiểu điểm này”.

Hoắc Chủ Tuyền cười lớn: “Nguyên nhân rất đơn giản”.

Y vừa nói vừa chỉ tay vào Hoắc Ngọc Thi đang nằm dưới đất: “Hắn chính là nhi tử của ta”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều lấy làm ngạc nhiên.

Hoắc Chủ Tuyền nói: “Bởi vì ta là lão tử của hắn, thế nên xảy ra chuyện xấu mặt này, ta phải lập tức đến ngay để đích thân bắt tên súc sinh đã bị đuổi khỏi gia môn này về quy án”.

Tới đây, y lại cười lên ha hả: “Các vị thấy ta tươi cười hơn hở, nhưng có biết trong lòng ta xấu hổ thế nào, đau buồn thế nào không?”.

Thiết Thủ vội nói: “Trên đời này ai mà không có chuyện không như ý, lệnh lang như vậy... hiểu con không ai bằng cha, ngoại trừ dùng đúng phép công xử trí, hi vọng Hoắc tiên sinh có thể dung tình phụ tử, để dẫn đạo cho y vào con đường sáng”.

Hoắc Chủ Tuyền thở dài: “Đều là ta không biết dạy con, tên súc sinh này ngoan cố u mê, có dạy cũng tốn công, ta phải bắt hắn nhốt vào lao, cho hắn ném mùi thế nào mười năm, tám năm sống sau song sắt, sau có dạy lại cũng chưa muộn!”.

Tập Thủ Nhai đứng bên hừ lạnh một tiếng.

Hoắc Chủ Tuyền lại nói tiếp: “Cũng may là lần này Tiểu Chân cô nương không sao, còn chưa tạo thành đại nghiệt... ta sẽ bắt tên nghiệt tử này phải chịu hết những tội lỗi mà hắn đã gây ra từ trước tới nay. Giờ xin được cáo từ ở đây!”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết biết y phụ tử tình thâm, trong lòng đau khổ nên cũng không giữ lại.

Lúc này, Tiểu Chân chậm rãi quay người lại, gạt nhẹ cánh tay Tập Thu Nhai đặt trên vai ra, hỏi Lãnh Huyết: “Mai Hồng tử tử đâu?”.

Lãnh Huyết nói: “Nàng đang ở chỗ của Quách bộ đầu”.

Tiểu Chân ngẩn người: “Tử ấy ở đó làm gì?”.

Lãnh Huyết cười khở: “Nàng vốn định đợi chúng ta làm xong chuyện ở mô trường trở về đó... nhưng chúng ta lại chạy tới đây”.

Tiểu Chân “a” lên một tiếng nói: “Chẳng trách mà không thấy tử ấy đâu”.

Nàng nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi lại nói: “Nếu tử ấy ở đây, nhất định phải cho... tên dân tộc đó mấy bạt tai”.

Lãnh Huyết cười thầm trong bụng: “Nếu tam tiểu thư ở đây, đâu chỉ đánh hấn mấy bạt tai chứ?”

Chợt nghe Tập Thu Nhai phẫn nộ nói: “Loại dân tộc hạ lưu này... cũng ai ai cũng kêu gào phải bắt, phải giết, cả bản văn cũng dán rồi, nghe nói hấn cũng đã bị bắt vào ngục... bây giờ không phải vẫn tác oai tác quái đó hay sao?”.

Lãnh Huyết nghe vậy, liền giật mình hỏi lại: “Hấn đã từng ngồi tù?”.

Tập Thu Nhai ngây người: “Thiên Hoa Hồ Điệp là dân tộc nổi tiếng vùng này, nghe nói từng bị các cao thủ trong Lục Phiến Môn bắt giữ, loại người này không nhốt hấn vào lao ngục lẽ nào lại thưởng hậu rồi thả cho đi hay sao?”.

Lãnh Huyết quay sang nhìn Thiết Thủ: “Nhìn Hoắc Ngọc Thi không giống như đã ngồi tù bao giờ”.

Thiết Thủ đương nhiên hiểu ý Lãnh Huyết.

Hoắc Ngọc Thi tuổi còn trẻ như vậy mà tội ác đã ngập đầu, nếu như bị bắt, không phải tám năm hay mười năm thì cũng khó mà ra khỏi lao tù được. Lao tù lại là nơi quanh năm không thấy ánh mặt trời, thêm vào đám ngục tốt lại thường xuyên đánh đập tra khảo, nói thế nào thì Hoắc Ngọc Thi cũng không thể có tướng mạo cử chỉ như thế được.

Khi Lãnh Huyết quay sang nhìn Thiết Thủ, thần thái của Thiết Thủ khiến chàng không khỏi giật mình kinh hãi.

Thiết Thủ trầm mặc xuống, thần tình hoàn toàn chìm vào trầm tư suy tưởng.

Một lúc lâu sau, chàng mới hỏi một câu: “Hấn tên Hoắc Ngọc Thi đúng không?”.

Lãnh Huyết nghe câu này, lập tức hiểu ra.

- o O o -